

Tres de cada

Vaig pensar que aquesta frase ja l'havia sentit abans, no recordava on

L'escriptora Imma Monsó va tenir la confiança i la generositat de regalar-nos aquest conte per Sant Jordi del 2014, quan Catorze tot just acabava de néixer. És un relat autobiogràfic -encara que costi de creure- que va sorgir a partir d'una entrevista que li vam fer

(<http://www.catorze.cat/noticia/122/imma/monso/sempre/penso/no/em/llegira/ningu>) i que ens sentim molt, molt nostre.

Plànol de Palmanova

Durant molts anys (i encara ara), he sofert, cap a la primavera, uns atacs que ara identifico amb precisió però que, de jove, no sabia ben bé en què consistien. Començaven amb una embranzida que involucrava el cos sencer: l'atenció s'esmolava, la intel·ligència es feia més receptiva i posava al seu lloc tot el que li arribava: ho teixia de pressa i ho encreuava tot, com una tricotosa fa amb els fils de llana; també cames i braços s'activaven en imperceptibles moviments espasmòdics, però el pitjor de tot era la pressió cranial, quan començaven a créixer les protuberàncies que, com bulbs de tulipa, s'obriren en cosa d'hores o dies per donar lloc a diversos minicaps. Els minicaps s'ocupaven de temes alternatius al Gran Tema, que era cosa del Cap Principal, per dir-ho d'alguna manera. Dintre meu, bullia una energia que tot ho entomava i ho endreçava. Fora del meu interior, tot es desintegrava: xocava contra les portes, premia la tecla alçavidres del cotxe quan encara tenia el cap a fora, se'm cremaven les faves, se'm marcien les plantes. Eren etapes relativament breus i governades per un estat mental obsessiu (l'obsessió era condició necessària però no suficient).

L'embranzida em despertava a primera hora del matí, amb el primer sotrac metàl·lic de la tricotosa (automàtica, per descomptat). A mesura que les idees m'atacaven amb més agressivitat, els minicaps pugnaven per sortir del cap principal, suposo que per la necessitat d'alliberar-lo d'una pressió excessiva. A còpia de dies, la pressió se suavitzava, es canalitzava a través dels minicaps i acabava per concretar-se en una varietat de projectes: un pla d'enamorament intensiu, l'esquema d'una novel·la, la preparació d'un viatge, la quimera d'un projecte humanitari, la planificació d'una casa de nines o d'una casa d'adults, el pla d'empresa d'una saboneria o d'un parc d'atraccions? Amb el temps he anat veient que tots aquells (i aquests) atacs tenen com a origen una acumulació d'impuls creatiu que sempre acaba per alliberar-se en forma de projecte, que pot materialitzar-se o no. Com que materialitzar projectes requereix allò que en diem ?recursos econòmics? i jo d'aquests recursos no en tenia mai, al llarg dels primers vint-i-cinc anys de la meua vida tots els projectes van ser virtuals i, en conseqüència, em sortien gratis.

Però la primavera dels meus vint-i-vuit anys vaig aconseguir uns estalvis; no sé si se'n poden dir així perquè no era jo qui els havia estalviat, però en qualsevol cas els havia estalviat algú altre. És gairebé segur que era un parany de ma mare, que sempre m'havia volgut convèncer del fet que una quantitat de diners esforçadament acumulada és molt més fàcil de fondre que de multiplicar. Ella sempre m'havia volgut convèncer d'això, pobreta, perquè era una treballadora incansable, llesta i eficient, que havia començat morint-se de gana com a mestra nacional en un poble dels Pirineus i en faltar el meu pare havia heretat un negoci allò que se'n diu ?d'homes?, un negoci incipient i difícil, i contra tot pronòstic n'havia abolit les pèrdues i multiplicat els guanys, de manera que va aconseguir així la tranquil·litat econòmica que sempre havia somniat i que mai no havia conegut ni en la joventut ni en la infantesa.

Val a dir que ella tenia poques necessitats supèrflues: diguem que era més propensa a multiplicar els diners que a gastar-los. N'estalviava una bona part (la que li proporcionava la Tranquil·litat Econòmica tan llargament desitjada); en donava molts (a persones que li semblaven

en perill de perdre la Tranquil·litat Econòmica); i n'invertia uns quants (per tal que la seva única filla pogués un dia gaudir d'aquella Tranquil·litat Econòmica que la mare tant apreciava). Havia de fer alguna cosa per transmetre'm el missatge, que era el següent: multiplicar els recursos econòmics és difícil però suma Tranquil·litat. Fondre'ls és fàcil però resta Tranquil·litat. Ara bé: ¿com fer-ho si jo mai no seria capaç de reunir una quantitat de recursos econòmics que pogués multiplicar o exterminar? Treballant mai no la reunia! (les quantitats les exterminava abans de néixer?) Suposo, doncs, que és per aquesta raó que va fer aparèixer al meu compte aquella quantitat providencial, una mica com aquestes empreses de *brokers online* que et regalen mil euros només perquè et registris i comencis a operar als mercats internacionals i així puguis experimentar com n'és de divertit i fàcil perdre-ho tot.

L'aparició d'aquella quantitat va coincidir, qui sap si per atzar, amb un dels atacs de la Tricotosa. Una matinada vaig notar que em despertava l'embranchida, i va començar la història de sempre: sentir-la brogir, posar-se en marxa, embogir de soroll, experimentar el creixement de minicaps, etcètera. Aquesta vegada el terrabastall mental venia presidit per una imatge: la d'una ciutatella radiocèntrica; un polígon de nou costats, tres portes i una plaça al mig en forma hexagonal d'on sortien sis carrers. Uns quants anells concèntrics d'edificis envoltaven la plaça central. El que tenia al cap existia i ho vaig trobar (potser alguna vegada ja ho havia vist). En tot cas, s'assemblava molt a la ciutat renaixentista de Palmanova, la construcció fortificada de Scamozzi. I això és el que vaig dibuixar, amb la meva poca traça per al dibuix i amb els estris manuals, no digitals encara, que hi havia a finals dels vuitanta. A la manera d'un plànol antic, mig còpia mig invenció, vaig dibuixar una ciutat on, de petita, m'hauria agradat anar a jugar de casa en casa. ¿Què en faria? Al cap d'unes hores d'insomni ho vaig decidir: un joc. Un joc de taula que consistiria a endevinar símbols, ideogrames, pictogrames i altres signes per poder avançar per la ciutatella d'edifici en edifici.

A partir de llavors, allà on veia un símbol o signe infreqüent, en prenia nota per incorporar-lo al joc. Vaig passar un parell de mesos formidables: dibuixant mentre aprenia a dibuixar, encunyant abans d'aprendre a encunyar, envoltada de diccionaris de símbols que sempre m'havien importat un rave, dissenyant cartes (una seixantena que contenien vuit símbols cadascuna), guillotinant-les amb cura perquè quedessin perfectament rectangulars i idèntiques i folrant la capsa que prèviament havia encunyat amb la meva versió del plànol de *Críptica*, la ciutat imaginària que donava nom al joc? Finalment vaig iniciar l'escriptura del llibret d'instruccions. Era llarg i el vaig dividir en capítols, calia complicar prou les normes per tal que no resultés massa fàcil, no havia de semblar fàcil per res del món. Curiosament, en acabat, mai no vaig pensar a jugar-hi ni amb el nòvio ni amb els amics (cap dels quals, a propòsit, podia veure els jocs de taula ni en pintura).

Qualsevol altra de les primaveres anteriors, un cop acabat el projecte, el destí natural hauria estat la paperera o l'armari dels trastos. La feina desaproveitada mai no m'ha sabut greu, i acabada la intensa vivència condemnava el projecte a l'oblit més radical i anava fent la viu-viu fins a l'embranchida següent. Però de sobte em vaig recordar que tenia recursos. Amb els recursos, les coses podien ser diferents. Amb els recursos, allò que era només una dèria i una feinada de ca l'ample podia convertir-se en un ?prototip?. Amb els Recursos (un milió de pessetes de l'època, sis mil euros al canvi actual), el meu entreteniment no tindria fronteres: del prototip podia fer còpies perquè milers de jugadors poguessin gaudir d'aquella feinada en comptes d'haver de liquidar-la, i fins i tot podia fer més prototips per alimentar la fam insadollable de cada primavera, una fam que també es manifestava en altres estacions, i d'aquells prototips fer-ne còpies al seu torn. Vaig fer un parell de jocs més perquè li fessin companyia a *Críptica*. Un era un mapa del Regne Unit que el jugador recorria guanyant punts a mesura que completava exercicis gramaticals (de la mena dels que trobes a *Advanced Grammar in Use*). L'altre era una versió del conegut joc de les categories, del qual només se n'han fet versions simplificades mentre que en el meu hi havia categories impossibles, categories inventades i categories per a especialistes en diferents especialitats. Tres jocs ja feien un catàleg. Però, ¿per què vols un catàleg si no tens una empresa?

En vaig constituir una. Vaig fer alguna mena de tràmit burocràtic que no recordo, alguna cosa

semblant a una Societat Limitada unipersonal, una fórmula adorable que permet ser constituïda per una sola persona que sembla moltes, i així és justament com em sentia jo quan l'embranchida m'atacava: pensava des de diversos angles, em posava dins de moltes pells i rendia com una dotzena d'esclaus eficients. Un cop culminat aquest tràmit, vaig encarregar mil jocs de cada. En tenia tres, aviat en tindria tres mil. Ves si n'era, de fàcil, multiplicar, sempre que tinguessis recursos.

La fase de recerca de proveïdors no va ser desagradable. Una mica tensa, perquè a mi sempre m'ha fet por parlar amb gent que compra i ven coses, però alhora gratificant, perquè sempre he pensat que superar aversions és una activitat força interessant. Així em vaig passejar per polígons inhòspits i vaig parlar amb els primers distribuïdors de plàstics xinesos que van començar a aparèixer per Barcelona, vaig aprendre a jutjar la qualitat dels materials i a comparar pressupostos. Quan en vaig trobar un que quadrava amb la quantitat que tenia, el vaig acceptar. Després d'això, em van quedar una mica més de l'equivalent actual de cent euros, import que tenia pensat destinar a un anunci al *New York Times* o, si no m'arribava, a TV3.

I llavors, un dia, va aparèixer un camió insospitadament gros, i vaig pensar que el meu nòvio no apreciaria gens que el descarregués a casa seva; no tenia pressupost per a un magatzem, ni tan sols hi havia pensat, i en aquell moment angoixant ma mare (incomprendiblement comprensiva al llarg de tota aquella estranya peripècia), em va oferir un pis buit que estava a punt de llogar. No era un pis petit, al contrari. Però el contingut del camió el va fer intransitable. Els taulers, les fitxes i els daus ocupaven el menjador en piles endreçades. Però les capsos eren una altra història. Les capsos havien estat un maldecap des del començament: cares i voluminoses, desprenien una fortor de cartró remullat i cola i eren impossibles de plegar perquè anaven muntades? Les capsos, ara, ho envaiïen tot. Elles soles conformaven un altre pis dintre del pis, feien habitacions dintre de les habitacions, eren una estructura laberíntica de parets de cartró on no hauria estat difícil quedar-se empresonat per la dificultat de fer sentir la veu entre tant d'aïllant acústic.

Al començament, pujava al pis i deambulava pels passadissos, contemplant les piles de capsos que arribaven al sostre, preguntant-me com anirien a parar divuit mil fitxes i sis mil daus dins de tres mil bossetes, un detall que ni un dels minicaps havia tingut en compte. Em negava a demanar ajuda: era incapaç de visualitzar la meua parella ni cap dels amics fent aquella feina per amor a l'art. Tots eren treballadors intel·lectuals que destinaven el temps lliure a cultivar l'esperit, la lectura, la poesia, la filosofia, les matemàtiques, l'humor i la beguda amb un rigor envejable. ¿Podia demanar-los, sense que em caigués la cara de vergonya, que m'ajudessin a comptar fitxes i a posar-les en bosses durant hores? No els podia pagar, atès que havia de guardar els diners de l'anunci al *New York Times*, i tampoc no haurien acceptat els meus diners?

Una setmana més tard, sense demanar-los res, em van oferir ajuda i em vaig veure obligada a acceptar-la. Va valdre la pena. Vam passar tardes delicioses asseguts per terra, buidant copes de cervesa i de Calvados mentre comptàvem fitxes i daus i els posàvem a les bosses. Només de tant en tant m'envaïa la desesperança i sospirava, culpable, i llavors ells, dolços i cavallerosos, em repetien que no m'amoïnés, que preferien mil vegades posar fitxes dintre de bossetes i fer treballs manuals embrutidors i repetitius que no pas, per exemple, jugar a estúpids jocs de taula.

Un cop vam haver-ne muntat els primers cinc-cents, vaig considerar que havia arribat el moment de l'anunci. Amb ell seria fàcil atreure milers de potencials jugadors desvagats que ens donarien energia per continuar encapsant i, de passada, em començava a fer una certa gràcia demostrar a la mare com n'era, de fàcil, multiplicar els estalvis per tal que em deixés de donar la tabarra amb el tema, i després, un cop demostrat, podria traure'm de sobre l'empresa i donar els diners a una causa noble o comprar-me un apartament al Hilton de Dubai (això ja es veuria, ja que sempre anava en relació amb la Tricotosa). Ara, però, calia culminar el projecte.

I llavors va arribar el que en podríem dir una fase del tot imprevista. Us estalviaré els moments de decepció quan em vaig adonar que cent euros d'ara no arribaven ni per dues línies en

un full parroquial. Un nen de dotze anys sap això. Jo no ho sabia. No em quedava més remei que escriure a un megadistribuïdor. ?Benvolgut senyor. Disposo de tres mil jocs originals, és a dir únics, fets a mà, dibuixats artesanalment, retallats amb tisores i guillotina manual, encapsats amb les mans pròpies, etcètera.? No vaig rebre resposta. Un dia li vaig trucar i em va dir que, si es tractava de jocs nous, només comprava els que s'anunciaven en grans mitjans de difusió. Em va preguntar de quin capital disposava per a la promoció. Li vaig confessar que poc, perquè havia destinat el gruix dels recursos a intentar fer un bon producte, bonic, diferent, amb bon cartró de qualitat. ?I més que res és que són útils?, vaig afegir. ?Jugant-hi pots aprendre més de mil símbols, signes, ideogrames ??, vaig afegir. ?Útils??, va repetir. ?Sí, útils??, vaig repetir com un eco. La paraula *útils* començava a sonar com l'onomatopeia d'una llengua desconeguda. I llavors va sospirar i va dir: ?La veritat és que, per vendre'ls, que siguin útils no és el més important.?

Mai no he estat capaç de vendre res. Quan dic vendre, vull dir vendre sense que t'ho demanin, sense que t'ho supliquin. No té cap gràcia que et diguin ?m'agrada el teu llibre: el vull publicar i te'l compro? o que et vinguin a trucar a la porta per comprar-te el pis. No, jo parlo de vendre a algú que no té pensat comprar. Jo parlo d'aquest acte que consisteix a cantar les virtuts d'un producte perquè l'altre se'l quedi quan no tenia pensat-fer-ho. Em resulta enigmàtic, estrany. Bé és cert que sempre he estat una compradora amb un criteri molt precís, impermeable als consells i reticent al màrqueting, i estava convençuda que tots els compradors eren com jo i que les coses es venien soles, sempre que fossin boniques i/o útils, però el fet que el Senyor Distribuïdor m'hagués dit que això ?no era necessàriament important? em va desconcertar lleugerament, tot i que de seguida se me'n va anar del cap perquè, a continuació, em va dir: ?Necessites una xarxa de comercials. I això costa molts diners.? Arribats a aquest punt (i un cop vaig haver esbrinat que un comercial era algú que duia coses a les botigues perquè els de les botigues les veiessin i comprassin), vaig veure clar que la xarxa de comercials era jo.

Mai no oblidaré els moments abans d'entrar a una botiga especialitzada en jocs de taula del carrer Balmes. Era tan dura, tan *contra natura*, tan espantosa per a mi l'acció que em disposava a realitzar que estava convençuda que, un cop feta, res més no em tornaria a fer por, mai més. ¿Intentava potser superar algun antic trauma del qual no tenia consciència? Ho ignoro. En qualsevol cas, un cop vaig posar els peus a l'establiment em va atacar una paràlisi que paradoxalment va resultar útil ja que (com que duia els jocs a les mans) em vaig quedar en ?mode expositor?, cosa que va facilitar que sense haver d'obrir la boca un noi darrere el taulell li digués a l'altre: ?Atén aquesta noia, que deu portar uns jocs nous?. L'encarregat de parlar amb mi va agafar un dels jocs i el va començar a obrir. ?¿Tu què diries que és, el que fa aquest joc diferent d'altres??, va preguntar. ?Doncs això, que és diferent?? (De la utilitat no en vaig dir res). Es va mirar el tauler atentament? ?Mm, original sí que ho sembla..? La paraula *original* em va arribar com una música celestial, però tot seguit la melodia va desafinar: ?Original n'és molt... Però, ¿saps que passa?... Per vendre un joc, que sigui original no és necessàriament important.? Llavors, va afegir: ?De tota manera ens els pots deixar en dipòsit?. Va mirar a qui devia ser el soci, que va assentir i va dir: ?Sí, ens en deixes tres de cada en dipòsit. Si no et diem res abans, torna a passar dintre de tres mesos, per si de cas els hem venut?.

Vaig començar a retallar la frase en fragments per tal que arribessin a la consciència un per un i no tots de cop. ?Tres de cada?. ?En dipòsit?. ?Dintre de tres mesos?. ?Si els hem venut?. ¿És que potser les coses no eren a les botigues per ser venudes? ¿Hi havia, doncs, la possibilitat de no vendre-les? ?Tres de cada?, havia dit. Això em semblava poquíssim. ?Dintre de tres mesos?, havia dit. Això em semblava moltíssim. Mentre pujava Balmes amunt i un cel de plom queia sobre els minicaps, ara marcits com tulipes de juny, em preguntava quantes botigues podia haver-hi especialitzades en jocs de taula. ¿Tres com a molt en ciutats com Barcelona o Madrid? ¿I quantes ciutats com Barcelona o Madrid hi havia a l'Estat espanyol? ¿Hi podia haver, amb sort, vint botigues especialitzades en tota la península? ¿M'hauria de desplaçar, millor dit, de desplegar (ja que era una xarxa), de València a Granada i de Toledo a Lugo, sempre en mode expositor? ¿Hauria de marxar a l'estranger per trobar més botigues? ¿Com aniria tan lluny si el curt trajecte per la vorera de Balmes havia estat a punt de matar-me de pena? ¿I les botigues no especialitzades, és a dir, les papereries normals? ¿Agafarien en dipòsit només un joc

cadascuna? ¿En vendria algun o era millor que només aspirés a dipositar-los? Si, per exemple, trobava deu botigues clau i aconseguia dipositar nou jocs a cadascuna, hauria dipositat noranta jocs, i això volia dir que, si es venien, al cap d'un any hauria dipositat (potser venut) tres-cents seixanta jocs i, en conseqüència, necessitaria gairebé deu anys per desempallegar-me dels tres mil jocs, per no parlar de ma mare, que no podria llogar el pis en els dos propers quinquennis.

Quan vaig arribar a la Diagonal ja havia decidit la resposta a totes les preguntes. Mai més entraria en una botiga amb un joc sota el braç. Mai més en sortiria en l'estat llastimós en què em trobava. Mai més (o gairebé mai més), en l'hipotètic cas que un dia tornés a tenir recursos, cauria en l'error de materialitzar els projectes virtuals que tricotava en estat d'èxtasi. Però ara calia fer desaparèixer aquella ignomínia. Abans d'entrar a la botiga em pensava que superaria algun vell i desconegut trauma del passat. Contràriament a això, el que vaig fer amb aquella escena és crear-me'n un de nou. Però superar traumes i superar aversions són dues activitats semblants que, com he dit, sempre m'han cridat l'atenció. Ara bé, abans de superar aquell trauma acabat de crear, havia de netejar el pis de la mare.

¿Quants n'has pogut dipositar??, hauria pogut demanar-me malèvolament quan vaig trucar per dir-li que aviat tindria el pis net. No ho va fer. En comptes d'això, va dir: ¿Pots trucar a un d'aquests que compren cartró a pes. En trauràs alguna cosa, almenys.? L'home que comprava cartró em va dir, quan ho va veure, que allò no era exactament el que s'imaginava. Va dir que per endur-s'ho tot necessitava llogar un camió gran, i que això era car. No sé si hauria pogut buscar una alternativa, però no en tenia ganes. ¿Quant??, vaig dir. No recordo l'import, només sé que era molt poc més del romanent que em quedava. Les fitxes i alguns altres accessoris me'ls vaig endur (i també els daus), a casa de la meua parella, que començava a ser casa meua. Durant anys, en aquella casa estimada, allà on buscaves alguna cosa, et queia un doll de daus; allà on pensaves que hi hauria més plats o més gots per a un sopar amb amics, hi trobaves un grapat de fitxes. ¿Què en feu, dels daus?, preguntaven els visitants. Mai no contestava. El meu home, tampoc (era un home que mai no contestava preguntes d'aquesta mena). La mare havia estat contenta de recuperar les claus. Però també de poder-me dir: ¿Sempre t'ho he dit, que els negocis són durs.? D'un tret, matava dos pardals: demostrava que el millor que em podia passar a la vida era seguir cobrant un sou fix. Demostrava que ella, a diferència de mi, havia tingut molt de mèrit renunciant a un sou fix per portar endavant un negoci i enfrontar-se al món desprietat de la gent que s'escarrassa a vendre coses a gent que no ha pensat comprar-les.

Jo seguia pensant que l'única part desagradable dels negocis era aquesta terrible fase final, la de la venda. De jocs, me'n vaig quedar un parell de cada. Potser me n'hauria d'haver quedat més, potser no. Un mes i mig més tard, em van trucar de la botiga per demanar-me'n mitja dotzena de cada. Vaig dir que no podia servir-los. ¿Et fem un ingrés o els passes a cobrar??, em van dir. ¿Passaré jo?. Abans de penjar, però, vaig voler preguntar com, a qui, per què s'havien venut o si havien agradat a algú, però no sabia com fer-ho, de manera que no recordo ben bé què vaig preguntar. El que sí que recordo és que el de la botiga, mig de broma, em va dir: ¿Ningú no s'ha queixat. Ningú no ens els ha tornat. Sí que és veritat que una clienta ens va dir que jugar-jugar no havia estat ben bé fàcil??. Mai no vaig passar a cobrar.

Molts anys més tard, i encara que els tenia amagats al racó més fosc del soterrani com es tenen les grans Ignomínies a la família, la meua filla de vuit o nou anys en va portar un parell com a regal a l'aniversari d'una amiga. Un dia que vaig acompanyar la meua filla a jugar a casa de l'amiga, el pare, un home de negocis que treballava en el món del cava però era conegut per vendre qualsevol altra cosa que se li posés al davant amb extrema facilitat, em va fer seure a prendre cafè i vam tocar el tema dels jocs.

¿Diu la teua filla que els vas fer tu??, va dir, assenyalant-los.

¿Sí?, vaig dir.

¿Aha? I els vas fer? així, ¿per cap cosa en concret??

Tot i que no entenia la pregunta, vaig respondre: ?Bé, per? Per entretenir-me una primavera i tal??

?Ostres, i mai no els has intentat vendre??

?Sí però no?, vaig dir. No em venia de gust explicar-ho amb detall.

?Tu porta-me'ls? la teva filla diu que en vas fer més??

?Sí, tres. Tres mil.?

?¿Tres mil??

?Sí, però em sembla que no me'n queda cap??, vaig dir.

?N'hem de fer alguna cosa, d'aquests jocs!?

Amb els temps he anat veient que la gent que diu ?N'hem de fer alguna cosa?, és gent que sempre fa alguna cosa de tot, gent que treu més castanyes del foc de les que hi posa, gent que multiplica recursos perquè altres puguin dividir-los. Com n'és, de formidable, la diversitat humana, la gent que multiplica, la gent que divideix, i estava a punt d'encetar aquest tema quan va interrompre les meves cavil·lacions:

?Bé en deus guardar els prototips??, va dir.

Els prototips no els havia tornat a veure (és probable que els hagués llençat amb l'alegria de veure'n arribar a les còpies). De sobte, se'm va ocórrer una idea per desanimar-lo que em semblava irrefutable:

?Has de tenir en compte que no s'hi pot jugar? Potser els trobes monos i tal, però em penso que no es podia jugar a cap dels tres.?

?Sí, amb aquest ja ens n'hem adonat una mica? De tota manera, per vendre'ls, això no és el més important?, va dir.

Vaig pensar que aquesta frase ja l'havia sentit abans. No recordava on. Li vaig dir que ja hi pensaria. Des de llavors no hi he pensat més, en els jocs. Fa molts anys que no els he vist i no sé si encara, al soterrani, en dorm algun. Tampoc no corren fitxes per casa. De daus, en canvi, sempre més n'he portat al damunt. I això que mai no els faig servir.

Foto: Jeff Golden

© 2014, Imma Monsó

Aquí (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/138/si/te/escriu/contes/aixo>) podeu llegir el perquè d'aquest conte, regalat per Imma Monsó als lectors de Catorze.